

Collega-moeder

Een hele bijzondere dag; vandaag krijgen we de sleutel van ons nieuwe huis! De auto zit volgepakt met stroopwafels en sloophamers, de kinderen blijven over en onze pleegdochter mag bij een vriendin spelen. Voor achten gaat de telefoon en mijn man neemt op. *Oei, zijn er moeilijkheden met de sleuteloeverdracht?* Tussen het tandenpoetsen en tassen inpakken door, voel ik dat er iets mis is. Mijn man komt terug en vertelde dat de gezinsvoogd belde. De biologische moeder van Marije* is overleden.

.....

Ik barst in hartverscheurend huilen uit en moet me aan de wastafel vastgrijpen om niet door mijn benen te zakken. *Gisteren heb ik nog met moeder geappt. Ze lag inderdaad in het ziekenhuis en op mijn vraag wat er aan de hand was, heb ik geen reactie gehad.* Ik raap mezelf bij elkaar en we brengen de kinderen naar school. Op weg naar de notaris ben ik heel verdrietig. Onze pleegdochter gaat opgroeien zonder haar biologische moeder. Mijlpalen zal moeder niet meemaken, ze zal niet trots op een verjaardag zitten en ze zal haar niet naar school zien gaan.

In de dagen na het overlijden is mijn man bezig met ons nieuwe huis, run ik de toko thuis, is er schoolreis en gaan we een lang weekend kamperen. *Hoe verhouden wij ons als pleeggezin tot de familie van de overleden moeder? Welke rol mogen we en willen we spelen? Hoe gaan we om met een intens verdrietige vader?* Heel veel vragen en weinig tijd om overal diep over na te denken. Het komt erop aan dat we ons hart volgen.

Bij de uitvaart is er een moment voor ons als pleeggezin. We leggen onze knutsels en bloemen bij de kist en maken voor het eerst kennis met familie van moeder. Wat een verdriet; het overlijden van hun dochter. Een onbereikbare kleindochter. En ik? Ik zie het verdriet bij onze eigen kinderen. Ik huil om wat nooit meer gaat komen. Ik voel hoe een leven abrupt is geëindigd. Ik kijk in de toekomst en zie onze pleegdochter zonder haar eigen moeder verder gaan. Ik ben nu de 'enige' moeder in haar leven. Ik moet alleen verder zonder mijn collega-moeder. Nu ze er niet meer is, besef ik pas hoe ik haar in mijn hart had gesloten. Hoe ze onderdeel was van ons gezin. Ze heeft het leven gegeven aan onze pleegdochter. Ze had altijd hoop op een andere rol in het leven van Marije. Ze was moeder met alles wat in haar vermogen lag.

Met het wegvallen van moeder verschuiven de verhoudingen in de biologische familie van Marije. Onverwachte en mooie ontwikkelingen, maar ook moeilijke dingen. Het leven in ons gezin gaat verder. De kinderen zijn jong en veerkrachtig. Zelf heb ik er meer moeite mee; ik ga verder zonder mijn collega-moeder.

* Marije is een gefingeerde naam

